

си. Храбрый слуга упредѣли тосъ часъ да ся сподѣли за честь-та му, и управи сякъмъ кждѣ-то отидохъ Чеченцы-те, като водяше муле-то и като послѣдуваше стѣпункы-те на ковете. Но, като настана ноць-та и неможеше да ги съзира, срѣщна единъ врагъ, който го доведе въ войнство-то на Чеченцы-те.

Лесно е да проумѣе нѣкой какво почувствува злощастный робъ, като видѣ поденника си, своеволно да иде за да бжде участникъ въ зла-та му честь. Чеченцы-те раздѣляхъ плѣчки-те, а на чиновника отдадохъ Киварж-тж само, и това за подиграваніе. Иванъ Смирновъ — тѣй ся наричаше слуга-та — зе ъж и вещеше да ъж фърли какво-то гособѣтува Господарь-и му, „Защо да сме малодушни? думаше, великъ “Богъ Русскій. Грыжа-та на разбойницы-те е “да тя запазватъ; нещѣтъ ти зло стори.“

Слѣдъ довольно упочиваніе, Чеченцы-те ся приготвихъ да послѣдватъ нѣтя си, кога-то единъ отъ тѣхъ като достигна предъ малко извѣсти ги, че Руси-те приближаватъ къмто мѣсто-то имъ, и, че бѣше знаино да ся събиратъ и отъ други-те твърдины войнства-та за прогонваніе-то имъ. Главатарн-те събрахъ завчасъ